

DOSTAVBA VILY RÖMERHOLZ

PRO UMĚLECKOU SBÍRKU OSKARA REINHARTA
VE WINTERTHURU

121

ANNETTE GIGON / MIKE GUYER

KLIENT: BUNDESAMT FÜR BAUTEN
UND LOGISTIK, BERN

ARCHITEKT: ANNETTE GIGON / MIKE GUYER

SPOLUPRÁCE: RAPHAEL FREI, MICHAEL
WIDRIG, JUDITH BRÄNDLE, ANDREAS
SONDEREGGER, PETER STEINER, MARKUS
JANDL, RENÉ KÜMMERLI

PROJEKT A VÝSTAVBA: LEDEN 1997

AŽ PROSINEC 1998

S posledním rozšířením a změnami prošla Römerholzova vila ve švýcarském Winterthuru další významnou transformací.

Pro původního vlastníka postavil objekt ve stylu francouzského renesančního venkovského domu v roce 1915 ženev-

ský architekt Maurice Turrettini. V roce 1924 koupil dům Oskar Reinhart a pověřil stejného architekta rozšířením domu o galerii, kam chtěl umístit své rostoucí sbírky umění. Před smrtí v roce 1965 odkázal Oskar Reinhart svou rozsáhlou uměleckou kolekci mezinárodního významu Švýcarské konfederaci. Po přestavbě v roce 1970 byly přízemí domu a galerie zpřístupněny veřejnosti jako muzeum umění.

Poslední rekonstrukční práce byly navrženy tak, aby změny odpovídaly novým požadavkům na osvětlení, operativnost a zabezpečení, které současné muzejní a galerijní prostory vyžadují. Důraz byl při tom kladen na vyšší reprezentativnost instalace expozice velice kvalitních uměleckých prací.

Od architektonického návrhu bylo jako obvykle očekáváno, že naplní nejrůznější představy zadavatele od přeměny dvou současných výstavních prostorů na jeden nový společný,

141

přes běžné rekonstrukční stavební práce po téměř kompletní restauraci historické prostorové a materiálové dispozice. Zakázka se tím stala změtí nejrůznějších a často protichůdných požadavků, např. prostorové oddělení vstupu od šatny, aby bylo více místa pro uvítání hostů, rekonstrukce původního prostorového uspořádání jídelny, rekonstrukce původních oken k zajištění cíleného osvětlení vybrané části sbírky soch, rekonstrukce původní parketové podlahy v galerii, stejně jako instalace skleněných závěsných panelů ve velké galerii a instalace senzory ovládaných žaluzií k automatické regulaci intenzity osvětlení interiérů denním světlem.

Nejvýznamnější změnou však byla dostavba tří nových výstavních prostor, které propojují původní residenci a galerii. Nové prostory svou velikostí odpovídají pracím, které jsou v nich vystaveny. Ve velké místnosti jsou umístěny oleje, zatímco ve dvou

menších na světlo citlivé grafické listy. Všechny tři místnosti mají horní nepřímé osvětlení denním světlem a elektronicky řízené žaluzie ve střešní „lucerně“ hlídají vnitřní intenzitu světla.

Díky navrženému hornímu osvětlení vypadají nové prostory z vnějšku jako uzavřené betonové krabice poskládané na sebe na užší straně vstupního nádvoří. Podobně jako na původním galerijním křídle i plochá střecha nové přístavby je pokryta měděným plechem. Při výrobě prefabrikovaných panelů, kterými jsou obloženy stěny i střešní lucerna, byla použita betonová směs, do které byla vedle základních složek přidána prášková měď a vápenc. Jejich kombinace měla zajistit rychlejší průběh oxidace mědi s jejím výsledným zeleným zbarvením na povrchu betonových panelů.

Dešťová voda stéká volně po povrchu stěn a ještě více zvýrazňuje jejich zelené zbarvení. Díky tomuto „alchymisticky zrychlenému“ stárnutí povrchu se nová část objektu přiblížila svým vzhledem dvěma původním historizujícím částem a nenarušuje, ale naopak zdůrazňuje atmosféru místa.

151

1 Detail zelenavého povrchu betonu obarveného zoxidovanou práškovou mědí | 2 K patině betonového povrchu přispívá dešťová voda volně stékající z okapní římsy přímo na stěnu | 3 Betonová stěna dostavby nových výstavních prostor | 4 Pohled na dostavbu přes vstupní dvůr původní Römerholzovy vily | 5 Projekt – pohled východní